

Art. Ja, de holdt et Aar eller saa, i Løbet af to eller tre Aar var alt det, som denne fortrinlige Kommission, af hvilken sikkert ogsaa den højtærede Finansminister var et udmærket og sagkyndigt Medlem, med megen Omhu havde skudt ud, stille og rolig vandret ind igen, dels ved Rigsdagens, dels ved Ministrenes Hjælp. Jeg er derfor aldeles ikke overbevist om, at det vil lykkes dette udmærkede Ministerium, vi nu har — efter at man lykkeligt var blevet af med den radikale Regering i 1910, havde vi jo fra 1910—13 et lignende udmærket Ministerium som det nuværende —, selv om det sidder mange Aar endnu, at ændre den Praksis, der en Gang hersker: at man med megen Energi udskyder og med megen Energi igen indsætter alle Forslag og Bevillinger paa Finansloven.

Saa tror jeg endelig ikke, at der er saa særdeles meget at spare paa de civile Omraader. Jeg kan ikke rigtig tænke mig, at der skulde være saa meget overflødigt paa Finansloven, som man nu synes at mene. Jeg kunde endda tænke mig det, hvis det havde været under den foregaaende Regering, som man jo i og for sig tiltror alt ondt og derfor vel ogsaa, at den havde indsat en Mængde paa Finansloven, som var ganske overflødigt. Men hvorledes gaar det til, at den nuværende Regering i tre Aar har haft alle disse overflødige Bevillinger paa Finansloven og oven i Købet foreslaaet dem for det fjerde Aar og saa først i allersidste Øjeblik kommer i Tanker om, at de er i Virkeligheden ganske overflødige, og at man derfor roligt kan tage dem væk? Derfor er jeg heller ikke sikker paa, at Besparelserne har saa meget med Virkeligheden at gøre, som man kunde ønske. Endelig er jeg af den Mening, at hvis man nødvendigvis skal spare, bliver man nødt til at spare paa det militære Omraade. Jeg skal ikke komme ind paa det, lige saa lidt som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), der ogsaa nævnte dette; en dybere Omtale af det Spørgsmaal er ogsaa ganske ørkesløs, for det, der er sket, er, at de to Regeringspartier har sluttet en Overenskomst, et Forlig, paa Militæromraadet; og at dette ikke kan rokkes, er ganske klart, saa længe den nuværende Overenskomst og de to nuværende Regeringspartiers Samarbejde endnu vedvarer. Derfor har vi ogsaa paa det nuværende Finanslovsforslag militære Bevillinger, som omtrent gaar op til 60 Mill. Kr. Der er paa de to Budgetter, Krigsministeriets og Marineministeriets, vel ikke mere end et Par og halvtreds Millioner, men dertil kommer, hvis man skal regne

rigtigt, Pensionsudgifterne og endelig ogsaa Udgifterne til den militære Invalidforsikring; med alt det naar man op til en 60 Mill. Kr. Naturligvis kan der paa dette Punkt, hvis man vil, hvis det ikke er ens Politik ikke at ville og heller ikke at turde, spares meget betydelige Beløb, men den nuværende Regering vil jo indlysende nok ikke foretage saadanne Besparelser, og det vil altsaa være en Fremtidsopgave at komme til en anden Stilling paa dette Omraade.

Men da jeg siger Fremtidsopgave, kommer jeg ogsaa til at tænke paa Fortiden. Den højtærede Finansminister er jo en fremragende Historiker, og jeg har set ham flere Gange, naar han har omtalt det Parti, han nu tilhører — han har jo tilhørt andre Partier tidligere, ligesom det er passeret de fleste af os, der har deltaget i Politik i mange Aar —, sige om dette Parti, at det er det historiske Venstre. Ja, det er det akkurat for Halvdelen Vedkommende, om jeg saa maa sige. Det historiske Venstre, det er to Partier; der har altid, det ved den højtærede Finansminister akkurat lige saa godt som jeg, været to Partier, som begge kaldte sig Venstre, og hvoraf det ene var det militaristiske Venstre, det andet det antimilitaristiske Venstre. Jeg bruger Ordet militaristisk i den Forstand — for at ikke dette skal give Anledning til nogen Strid —, at det var det Venstre, som kunde komme overens med Højre; det havde mange forskellige Navne til forskellige Tider, ligesom det Venstre, jeg i Øjeblikket vilde kalde det antimilitaristiske Venstre, og har bl. a. heddet det moderate Venstre, det forhandlende Venstre og meget mere. Det var det Parti, der kunde komme overens med Højre her i Landet om et militært Forlig, og det er sket Gang paa Gang. Jeg ser ikke her den højtærede Minister u. P. Berntsen, ellers vilde jeg minde ham om, at vi, som er gamle, kan mindes et saadant Militærforlig i Begyndelsen af 80'erne, hvor man kunde slutte Forlig om noget saa tilsyneladende ligegyldigt som en militær Straffelov. Den Gang var den højtærede Finansminister endnu ikke med, ellers vilde han have været paa samme Side som Minister Berntsen. Derefter fik vi det militære Forlig i 1894, og — det synes at være hvert 14de—15de Aar, vi skal have et saadant Forlig — derefter fik vi igen et Forlig i 1909 og igen et i 1922. Med et vist Mellemlum trænger de to Partier aabenbart til at komme sammen, til at tage Regeringen sammen, eller i hvert Fald til at bemægtige sig Magten her i Landet, og i det Tilfælde er det, de saa at sige er nødt til at slutte et